

Sygn. akt III CSK 262/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa M. sp. z o.o. w B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]
o zapłatę,
oraz z powództwa M. sp. z o.o. w B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 marca 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Wojewody [...] na rzecz M. sp. z o.o. w B. kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie Skarb Państwa wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na oczywistą zasadność skargi oraz na potrzebę wykładni na jej tle przepisów prawa. Oczywista zasadność ma wynikać z orzeczenia ponad żądanie - zdaniem skarżącego w trakcie rozprawy przed Sądem I instancji powód zawęził zakres roszczenia i nie dochodzi już zapłaty za bezumowne korzystanie z nieruchomości, a jedynie zwrotu kosztów. Jednak jest to tylko jedna z możliwych interpretacji, ponieważ, biorąc pod uwagę całość akt sprawy i całość wypowiedzi na rzecznej rozprawie, a także całość uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji nie sposób przyjąć, że do zawężenia zakresu roszczenia doszło - powód jedynie wskazywał na elementy uwzględniane przez niego przy wyliczaniu wartości roszczenia. Pozostałe zarzuty podniesione w tej części skargi kasacyjnej mają charakter polemiczny względem zaskarżonego orzeczenia, jednakże nie dowodzą, aby w sposób oczywiście nieprawidłowy doszło do zinterpretowania lub zastosowania prawa; w części takie zarzuty w ogóle nie są dopuszczalne, tam gdzie dotyczą kwestionowana dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Dalej wskazano potrzebę wykładni prawa w zakresie oceny, czy art. 17 ustawy o ochronie granicy państwowej stanowi samodzielną podstawę zasądzenia roszczeń. Choć rzeczywiście można doszukać się orzeczeń w przeszłości, gdzie w tej kwestii były rozbieżności, to aktualnie zostały one wyeliminowane, a w szczególności nie ma potrzeby rozstrzygania ich na tle tej sprawy. Trafnie bowiem Sąd odwoławczy wskazał, że wspomniany przepis stanowi jedynie podstawę do zawarcia umowy między Skarbem Państwa a zarządzającym lotniskiem w celu sfinansowania tych kosztów, a jednocześnie kreuje obowiązek Skarbu Państwa utrzymania określonych służb na lotnisku - gdy Skarb Państwa nie zawiera umowy, aby ten obowiązek zrealizować, wtedy na ogólnych zasadach

z kodeksu cywilnego (korzystanie bezumowne z cudzej rzeczy oraz bezpodstawne wzbogacenie) należy dokonać rozliczeń. Brzmienie rozważanego przepisu nie budzi więc wątpliwości co do tego, że nie ma on charakteru *legi specialis* względem powołanych podstaw dochodzenia roszczeń.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.